

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.03.1998, sp. zn. 7 Tz 26/98, ECLI:CZ:NS:1998:7.TZ.26.1998.1

Číslo: 28/1999

Právní věta: Jestliže obviněný pro duševní chorobu, která nastala až po spáchání činu, není schopen chápat smysl trestního stíhání, nemůže být v řízení před samosoudcem vydán trestní příkaz. V takovém případě je třeba trestní stíhání přerušit z důvodu uvedeného v § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř. Skutkový stav musí být proto spolehlivě prokázán také ve vztahu k okolnostem, které, pokud jsou přítomny, vyvolávají nutnost jiného rozhodnutí, než je rozhodnutí o vině a trestu, příp. též o náhradě škody, např. právě rozhodnutí o přerušení trestního stíhání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.03.1998

Spisová značka: 7 Tz 26/98

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trestní příkaz

Předpisy: 141/1961 Sb. § 89 141/1961 Sb. § 173 odst. 1 písm. c) 141/1961 Sb. § 314e odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky ke stížnosti pro porušení zákona zrušil trestní příkaz Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. 3 T 382/95 a okresnímu státnímu zástupci v Jablonci nad Nisou přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 30. 11. 1995 sp. zn. 3 T 382/95 byl obviněný R. N. uznán vinným trestným činem útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák., trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., trestným činem neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. a trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák. a odsouzen podle § 155 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. s přihlédnutím k ustanovení § 314e odst. 2 tr. ř. k úhrnnému trestu odnětí svobody na jeden rok, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou podle § 59 odst. 1 tr. zák. na pět let, a podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na devět roků.

Podkladem odsuzujícího výroku bylo zjištění, že obviněný dne 1. 1. 1995 jako řidič osobního

automobilu zn. Škoda 100 L v karosérii typu Škoda 120 L při jízdě vysokou rychlostí po silnici ve směru od D. v Jizerských horách do T., po předchozím požití většího množství alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 2,43 g/kg alkoholu, nebezpečně předjížděl kolonu vozidel a nerespektoval pokyny policejní hlídky k zastavení. Dvakrát bočně narazil do policejního vozidla zn. Škoda - Forman řízeného policistou M. L., jehož posádka se ho snažila přinutit k zastavení, tím si vynutil možnost další jízdy, přičemž nereagoval ani na to, že se ho policista P. V. snažil přimět k zastavení střelbou mířenou do levého zadního kola jeho vozidla, pokračoval velkou rychlostí v jízdě směrem na Tanvald, kde v pravotočivé zatáčce na kluzké vozovce nezvládl řízení, na levé krajnici levým bokem vozidla srazil chodce I. H., který tak utrpěl těžká zranění, v jejichž důsledku téhož dne zemřel. Obviněný, aniž poskytl poškozenému jakoukoli pomoc, pokračoval v jízdě, avšak po ujetí vzdálenosti asi 300 metrů havaroval.

Trestní příkaz nabyl právní moci dne 16. 1. 1996, neboť nikdo z oprávněných osob proti němu nepodal v zákonné lhůtě odpor.

Ministryně spravedlnosti podala dne 5. 2. 1998 ve prospěch obviněného stížnost pro porušení zákona proti trestnímu příkazu s tím, že pro jeho vydání nebyly podmínky, neboť tu byl důvod k přerušení trestního stíhání podle § 173 odst. 1 písm. c) a § 231 odst. 1 tr. ř. Navíc poukázala na to, že obviněnému byl trestním příkazem uložen trest zákazu činnosti ve výměře, kterou zákon, pokud jde o rozhodnutí trestním příkazem, nepřipouští. Ministryně spravedlnosti navrhla, aby Nejvyšší soud vyslovil, že ve vytykánych směrech byl v neprospěch obviněného porušen zákon, aby zrušil napadený trestní příkaz a aby dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř., tj. přikázal nové projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného trestního příkazu, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Napadený trestní příkaz byl vydán za situace, kdy vyvstávala otázka, zda tu není důvod k přerušení trestního stíhání uvedený v § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř. Z důvodu uvedeného v tomto ustanovení se trestní stíhání přeruší, není-li obviněný pro duševní chorobu, která nastala až po spáchání činu, schopen chápat smysl trestního stíhání. Ve stadiu po podání obžaloby přichází přerušení trestního stíhání z uvedeného důvodu v úvahu jak v hlavním líčení (§ 224 odst. 1 tr. ř.), tak mimo hlavní líčení (§ 231 odst. 1 tr. ř.), ale i při předběžném projednání obžaloby, což je zřejmé z ustanovení § 186 písm. c) a § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř., resp. při postupu samosoudce podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř.

Duševní stav obviněného byl v přípravném řízení předmětem zkoumání podle § 116 odst. 1 tr. ř. Znalecký posudek o duševním stavu obviněného vypracovali MUDr. J. S. a MUDr. F. Š., oba znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a PhDr. V. B., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie. Znalecký posudek vyzněl v závěr, že v době činu obviněný netrpěl duševní chorobou či jinou duševní poruchou, která by měla vliv na jeho rozpoznávací nebo ovládací schopnosti. Podle dalšího závěru znaleckého posudku obviněný v době podání posudku trpěl duševní poruchou závažného rázu, jejíž podstatou byl organický psychosyndrom spojený s osobnostními změnami, značnou psychickou unavitelností, mnestickými poruchami a značně omezenými možnostmi i schopnostmi využít stávající psychické funkce včetně funkcí intelektových. Podle znaleckého posudku k této duševní poruše u obviněného došlo až po spáchání trestných činů, přičemž jde o stav, který je prakticky trvalý a léčebně jen velmi svízelně ovlivnitelný. Znalci se v posudku vyjádřili tak, že schopnosti obviněného chápat smysl trestního řízení a schopnosti plnohodnotné účasti na tomto řízení jsou natolik omezené, že se to blíží neschopnosti chápat smysl tohoto řízení.

Stav popsany v citovaném znaleckém posudku souvisel s tím, že obviněný bezprostředně po spáchání

činů, pro které byl stíhán, sám havaroval a utrpěl závažná zranění, která vedla ke vzniku uvedené duševní poruchy.

Po podání obžaloby Okresní soud v Jablonci nad Nisou nařídil veřejné zasedání na 30. 10. 1995. Vyrozuměl o něm státního zástupce a předvolal k němu znalce MUDr. F. Š. Obviněného však k veřejnému zasedání nepředvolal a jeho obhájce o veřejném zasedání nevyrozuměl. Z protokolu o veřejném zasedání dne 30. 10. 1995 není jasné, co vůbec bylo jeho předmětem, tj. o čem mělo být rozhodováno. Protokol totiž v rozporu s ustanovením § 55 odst. 1 písm. b) tr. ř. neobsahuje žádný údaj o předmětu úkonu. Veřejné zasedání bylo bez jednání odročeno na 20. 11. 1995, aniž by z protokolu byl zřejmý důvod odročení. Ani k tomuto odročenému veřejnému zasedání nebyl předvolán obviněný a nebyl o něm vyrozuměn obhájce. Opět byl vyrozuměn jen státní zástupce a předvolán znalec MUDr. F. Š. Z dalšího obsahu spisu však nevyplývá, že by dne 20. 11. 1995 bylo konáno veřejné zasedání. Ve spise je založen pouze protokol o výsledku znalce MUDr. F. Š., kterého vyslechl samosoudce Okresního soudu v Jablonci nad Nisou dne 20. 11. 1995. Z obsahu výpovědi znalce lze usuzovat, že výslech znalce byl zaměřen na otázku, zda obviněný je schopen chápat smysl trestního stíhání. Znalec MUDr. F. Š. v tomto ohledu výslovně uvedl, že u obviněného došlo ke ztrátě 25 % mozkové kapacity, že jeho intelekt je na dolní hranici slaboduchosti, že není schopen pochopit, že je proti němu vedeno trestní řízení, a že nebude ani schopen chápat význam hlavního líčení. Jinak je v protokolu o výsledku znalce poznamenáno, že znalec "uvádí shodně jako v závěru znaleckého posudku na č. l. 51 - 56". Pokud znalec MUDr. F. Š. při výslechu před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou skutečně uvedl totéž, co je v závěrech písemného znaleckého posudku, znamená to mimo jiné, že schopnosti obviněného chápat smysl trestního řízení a jeho schopnosti plnohodnotné účasti na tomto řízení označil za omezené natolik, že se to blíží neschopnosti chápat smysl trestního řízení (body 2, 3 závěrů písemného znaleckého posudku). S tím je ovšem v rozporu další vyjádření znalce MUDr. F. Š. při výslechu před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, podle něhož obviněný "není schopen pochopit, že je proti němu vedeno trestní řízení, a nebude ani schopen chápat význam hlavního líčení". Vyjádření znalce MUDr. F. Š. při výslechu před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou tak představuje závažnou změnu oproti závěrům písemně podaného posudku tří znalců. Tato změna spočívá v tom, že podle závěrů písemně podaného znaleckého posudku všech tří znalců byla schopnost obviněného chápat smysl trestního stíhání pouze omezená, byť natolik, že se to blížilo neschopnosti, zatímco podle výpovědi znalce MUDr. F. Š. před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou obviněný není schopen chápat smysl trestního stíhání. Přitom z výpovědi znalce MUDr. F. Š. není patrné, zda jde o jiné hodnocení toho, co znalci v rámci zkoumání duševního stavu obviněného zjistili před podáním písemného posudku, anebo o odlišný závěr podmíněný novými zjištěními, která by se opírala např. o další vyšetření duševního stavu obviněného v době po podání písemného znaleckého posudku. Vzhledem k tomu, že se znalec MUDr. F. Š. ve výpovědi před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou významně odchýlil od závěrů písemného posudku podaného společně třemi znalci, bylo nutné, aby k novým závěrům byli vyslechnuti i ostatní dva znalci (k tomu viz přiměřeně č. 46/1994 Sb. rozh. tr.). Na tom nic nemění okolnost, že znalec MUDr. F. Š. uvedl, že je "oprávněn hovořit za oba znalce".

Pokud účelem výslechu znalce MUDr. F. Š. před samosoudcem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou bylo opatřit důkazní podklad pro posouzení otázky, zda obviněný s ohledem na duševní chorobu, která nastala až po spáchání činu, je či není schopen chápat smysl trestního stíhání a zda je tedy dán důvod přerušování trestního stíhání uvedený v § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř., je třeba konstatovat, že pouhým výslechem tohoto znalce potřebný podklad získán nebyl. Věc zůstala v naznačeném ohledu v podstatě neobjasněna, a to nejen z důvodu, že samosoudce Okresního soudu v Jablonci nad Nisou vyslechl pouze jednoho ze tří znalců, kteří byli zpracovateli společně podaného písemného posudku, a že výslechem znalce nebyly vysvětleny důvody změny oproti písemnému posudku, ale i z důvodu, že ani písemný posudek tří znalců, ani výpověď znalce MUDr. F. Š.

neobsahuje nic o tom, zda duševní porucha obviněného vzniklá v době po spáchání činu má povahu duševní choroby. Přerušeni trestního stíhání z důvodu uvedeného v § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř. totiž není podmíněno pouze duševní poruchou, nýbrž duševní chorobou.

Otázka případné důvodnosti přerušeni trestního stíhání měla být objasněna na podkladě výsledku všech tří znalců nebo na podkladě písemného doplnění společně podaného posudku, které by vypracovali všichni tři znalci, přičemž ovšem bylo nutné, aby znalci vycházeli ze stavu v době výsledku, resp. v době vypracování doplněného písemného posudku a aby se výslovně vyjádřili i k tomu, zda stav obviněného má charakter duševní choroby.

Okresní soud v Jablonci nad Nisou vydal napadený trestní příkaz poté, co znalec MUDr. F. Š. vyslechnutý samosoudcem mimo jiné uvedl, že obviněný nebude schopen chápat význam hlavního líčení. Tento postup vzbuzuje dojem, jako by Okresní soud v Jablonci nad Nisou z toho důvodu nekonal hlavní líčení a bez projednání věci v hlavním líčení vydal trestní příkaz. Naznačený dojem je zesilován tím, že Okresní soud v Jablonci nad Nisou uložil obviněnému mimo jiné trest zákazu činnosti na devět roků, tedy ve výměře, která sice obecně je pro tento druh trestu podle § 49 odst. 1 tr. zák. přípustná, avšak kterou lze stanovit jen rozsudkem vyhlášeným v hlavním líčení. Jestliže totiž Okresní soud v Jablonci nad Nisou dospěl k tomu, že obviněnému je třeba uložit trest zákazu činnosti na devět roků, nemohl vydat trestní příkaz, neboť ustanovení § 314e odst. 2 písm. c) tr. ř. připouští, aby trest zákazu činnosti byl trestním příkazem uložen ve výměře do pěti let. Pokud ovšem Okresní soud v Jablonci nad Nisou měl zato, že obviněný nebude schopen chápat význam hlavního líčení, nemohlo to být v žádném případě důvodem k vydání trestního příkazu. Pro vydání trestního příkazu nebyly splněny podmínky uvedené v § 314e odst. 1 tr. ř. Podle tohoto ustanovení lze bez projednání věci v hlavním líčení vydat trestní příkaz, jestliže skutkový stav je spolehlivě prokázán opatřenými důkazy. Otázka, zda skutkový stav je opatřenými důkazy spolehlivě prokázán, se nevztahuje pouze ke skutkovým okolnostem, jimiž byly naplněny zákonné znaky trestného činu, popř. ke skutkovým okolnostem, jimiž je v nějakém ohledu podmíněno rozhodnutí o trestu a které stojí mimo okruh znaků trestného činu, a ke skutkovým okolnostem významným pro případné rozhodnutí o náhradě škody. Skutkový stav musí být spolehlivě prokázán také ve vztahu k okolnostem, které, pokud jsou přítomny, vyvolávají nutnost jiného rozhodnutí, než je rozhodnutí o vině a trestu, příp. též o náhradě škody. Jde o okolnosti, které mohou vést např. i k nutnosti přerušit trestní stíhání. Skutkový stav pak musí být spolehlivě prokázán v tom směru, že takové okolnosti neexistují. To v poměru k posuzovanému případu znamená, že trestní příkaz bylo možné vydat mimo jiné za podmínky, že by duševní stav obviněného byl na podkladě důkazů provedených podle trestního řádu spolehlivě objasněn i v tom směru, že nejsou důvody pro přerušeni trestního stíhání. Protože napadený trestní příkaz byl vydán, aniž bylo spolehlivě objasněno, zda je či není důvodné přerušeni trestního stíhání, a přitom z dosavadních výsledků dokazování se naznačovala reálná možnost, že přerušeni trestního stíhání může být důvodné, je třeba dojít k závěru, že pro vydání trestního příkazu nebyly splněny zákonné podmínky vymezené v § 314e odst. 1 tr. ř.

Další důvod, pro který nemohl být podle § 314e odst. 1 tr. ř. vydán trestní příkaz, spočívá v tom, že skutkový stav nebyl opatřenými důkazy spolehlivě prokázán, ani pokud jde o samotné jednání, jímž měl obviněný spáchat trestné činy. Obviněnému bylo sděleno obvinění dne 24. 5. 1995. Tohoto dne mu byl doručen opis záznamu o sděleném obvinění. Je nerozhodné, že záznam byl vyhotoven již dne 1. 1. 1995. Podstatné je, kdy se obviněný o sděleném obvinění dověděl, tj. kdy mu bylo obvinění skutečně sděleno. Podstatná část důkazů pak byla provedena před dnem 24. 5. 1995, tedy ve skutečnosti před zahájením trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř., aniž by bylo zřejmé, že šlo o neodkladné nebo neopakovatelné úkony podle § 160 odst. 2, 4 tr. ř. Takto bylo vyslechnuto zejména všech 12 svědků a byly podány 2 znalecké posudky (z oboru soudního lékařství ke zjištění hladiny alkoholu v krvi obviněného a z oboru strojírenství ke zjištění technického stavu vozidla obviněného). Vadně provedené důkazy nemohou být podkladem pro vydání trestního příkazu. Stanoví-li zákon v §

314e odst. 1 tr. ř. jako podmínku vydání trestního příkazu to, že skutkový stav byl opatřenými důkazy spolehlivě prokázán, má tím na mysli důkazy provedené v souladu s trestním řádem.

Okresní soud v Jablonci nad Nisou vydal napadený trestní příkaz na podkladě obžaloby, kterou podal okresní státní zástupce v Jablonci nad Nisou. Skutkový stav je ve výroku o vině v napadeném trestním příkazu popsán shodně s tím, jak je popsán v obžalobě. Okresní soud v Jablonci nad Nisou ale pominul, že trestní stíhání obviněného bylo zahájeno sdělením obvinění, v němž byl skutkový stav popsán tak, že obviněný dne 1. 1. 1995 jako řidič osobního automobilu zn. škoda 105 L při jízdě na silnici z Desné v Jizerských horách do Tanvaldu v místě u podniku Elektropraga Tanvald srazil chodce I. H., který šel po levé krajnici vozovky ve směru na Tanvald, a tím mu způsobil zranění, jemuž po převozu do nemocnice podlehl, a dále, že na stejné silnici ve stejnou dobu uvedeným vozidlem dvakrát najížděl do služebního vozidla Policie ČR, ze kterého mu příslušník Policie ČR dával předepsaným způsobem znamení k zastavení. Snažil se služební vozidlo Policie ČR vytlačit ze silnice a tím ho donutil k zastavení, aby nedošlo ke střetu. Podle sděleného obvinění byl tento skutkový stav kvalifikován jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zák. Ve sděleném obvinění nebyly uvedeny žádné skutkové okolnosti, které by se vztahovaly k trestnému činu neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. I když ve sděleném obvinění bylo uvedeno jednání, jehož podstatou bylo to, že obviněný při jízdě automobilem srazil poškozeného, a následek, jehož podstatou bylo usmrcení poškozeného, bylo tím trestní stíhání zahájeno jen pro skutek, který měl znaky trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a s ohledem na vliv alkoholu též znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák. Pokud se obviněný dopustil dalšího jednání, které spočívalo v tom, že po sražení poškozeného z místa ujel, aniž se přěsvědčil o tom, v jakém stavu je poškozený, a aniž mu poskytl jakoukoli pomoc, šlo již o samostatný skutek (k tomu viz č. 8/1984 Sb. rozh. tr.). Pro tento skutek pak mělo být obviněnému rovněž sděleno obvinění. To se ovšem nestalo, obvinění nebylo sděleno a trestní stíhání pro skutek, v němž byl obžalobou a poté i napadeným trestním příkazem spatřován trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., tedy nebylo zahájeno způsobem, který zákon vyžaduje v ustanovení § 160 odst. 1, 5 tr. ř. Podmínky těchto ustanovení v žádném případě nebyly splněny tím, že na počátku výslechu konaného dne 24. 5. 1995 byl obviněný vyšetřovatelem upozorněn na to, že jeho jednání je kvalifikováno i jako trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. Z toho vyplývá závěr, že obžaloba byla podána i pro skutek, pro který nebylo sděleno obvinění. Přitom podle § 176 odst. 2 tr. ř. obžaloba může být podána jen pro skutek, pro který bylo sděleno obvinění (§ 160 tr. ř.).

Pro úplnost pokládá Nejvyšší soud za nutné dodat, že pokud jde o trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. ř., bylo trestní stíhání obviněného zahájeno sdělením obvinění pro skutek, v němž byly zákonné znaky uvedeného trestného činu zahrnuty, i když právní kvalifikace skutku podle § 201 písm. d) tr. zák. nebyla ve sdělení obvinění výslovně zmíněna. V návaznosti na to postačovalo, že vyšetřovatel před zahájením výslechu upozornil obviněného, že skutek bude kvalifikován i jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák.

Z toho, co bylo až dosud uvedeno, je zřejmé, že pokud Okresní soud v Jablonci nad Nisou vydal napadený trestní příkaz, porušil zákon v neprospěch obviněného v ustanovení § 314e odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. ř. V řízení, které předcházelo napadenému trestnímu příkazu, byl zákon porušen v neprospěch obviněného v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., protože věc nebyla náležitě objasněna z hlediska zákonných podmínek opodstatňujících přerušování trestního stíhání z důvodu uvedeného v § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř. V předcházejícím řízení byl zákon porušen v neprospěch obviněného také v ustanovení § 176 odst. 2 tr. ř., protože obžaloba byla podána i pro skutek, pro který nebylo trestní stíhání řádně zahájeno sdělením obvinění.

Nejvyšší soud proto vyslovil zjištěná porušení zákona, zrušil napadený trestní příkaz, zrušil také všechna další rozhodnutí, která na zrušený trestní příkaz obsahově navazovala a která jeho zrušením

pozbyla podkladu, a přikázal okresnímu státnímu zástupci v Jablonci nad Nisou, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Při novém projednání věci státní zástupce nejprve způsobem, který vyplývá z předchozích částí tohoto rozsudku Nejvyššího soudu, provede důkazy ke zjištění, zda tu jsou či nejsou důvody k přerušení trestního stíhání podle § 173 odst. 1 písm. c) tr. ř. Zjistí-li na podkladě těchto důkazů, že není důvod k přerušení trestního stíhání, bude v něm pokračovat, přičemž odstraní vadu spočívající v tom, že pro skutek, v němž byl obžalobou a napadeným trestním příkazem spatřován trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. ř., nebylo obviněnému sděleno obvinění. Odstraní také vadu spočívající v tom, že podstatná část důkazů byla provedena před zahájením trestního stíhání.

Nad rámec toho, co bylo vytknuto ve stížnosti pro porušení zákona, pokládá Nejvyšší soud za nutné konstatovat, že napadený trestní příkaz vzbuzuje vážné pochybnosti také z toho hlediska, zda uložený trest odnětí svobody je v souladu s kritérii stanovenými v § 31 odst. 1 tr. zák. a zda odpovídá účelu trestu podle § 23 odst. 1 tr. zák. Jde o trest, který byl v rámci sazby stanovené v rozpětí od jednoho roku do pěti let uložen ve výměře jednoho roku, tedy mírně nad dolní hranici sazby. To evidentně nekoresponduje s širokým okruhem závažných okolností svědčících již podle obžaloby výrazně v neprospěch obviněného. Obviněný řídil motorové vozidlo pod silným vlivem alkoholu. Již jeho jízdní manévry, kdy na vozovce, jejíž stav byl ovlivněn typicky zimními podmínkami, začal předjíždět kolonu vozidel, byl projevem neodpovědnosti a hazardérství. Obviněný od tohoto způsobu jízdy neupustil ani na výzvu hlídky Policie ČR a dokonce ani nerespektoval znamení policistů, na které měl zastavit. V jízdě pokračoval i poté, co se ho policejní hlídka snažila zastavit svým vozidlem. Do policejního vozidla dvakrát bočně narazil a tím si vynutil možnost pokračování v jízdě. K zastavení ho nepřiměla ani střelba policejní hlídky. Vyvrcholením bezohledného způsobu jízdy obviněného pak bylo sražení chodce, který utrpěl smrtelná zranění. Sražení chodce rovněž nepřimělo obviněného k tomu, aby zastavil, natož aby se přesvědčil o stavu zraněného chodce, a aby mu poskytl jakoukoli pomoc. Jízda obviněného byla ukončena teprve jeho vlastní havárií. Razance celého jednání obviněného, rozhodnost, s níž si počínal, povaha způsobeného následku, evidentní nerespektování základních zásad kázně v silničním provozu a okolnost, že k činu došlo za silného provozu ve ztížených zimních podmínkách, ukazují na to, že stupeň nebezpečnosti činu pro společnost (§ 3 odst. 4 tr. zák.) sotva mohl být vyjádřen trestem odnětí svobody při dolní hranici sazby, navíc s podmíněným odkladem jeho výkonu. Takový trest také sotva mohl zajistit splnění účelu trestu. Také z tohoto důvodu se posuzovaný případ vymykal z okruhu věcí, o kterých lze rozhodnout trestním příkazem. Nejvyšší soud ale nevyslovil porušení zákona, ke kterému by došlo ve prospěch obviněného v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák. Vzal přitom ohled nejen na to, že stížnost pro porušení zákona byla podána jen ve prospěch obviněného po uplynutí šestiměsíční lhůty od právní moci, ale i na to, že pro jednoznačné závěry v otázce trestu chybí spolehlivý podklad v takovém výroku o vině, který by byl založen na řádně provedeném řízení.

Pro úplnost považuje Nejvyšší soud za potřebné ještě upozornit, že v dalším řízení platí zákaz reformace in peius, což znamená, že oproti napadenému trestnímu příkazu nemůže dojít ke změně v neprospěch obviněného (§ 273 tr. ř.).